Uradni list
Evropske unije

SL
Serija L

2026/2467

6.11.2026

IZVEDBENA UREDBA KOMISIJE (EU) 2026/2467

z dne 5. novembra 2026

o finančnem nadomestilu za končne porabnike goriv in pravicah, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Uniji in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES ([1]) ter zlasti člena 30f(5) Direktive,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/2066 ([2]) določa podrobna pravila za predhodno določitev deleža količin sproščenega goriva pri dejavnosti iz poglavja IVa Direktive 2003/87/ES in s tem za preprečitev predaje pravic za emisije, ki niso zajete v navedenem poglavju. Vendar kategorije končnih porabnikov morda ne bo vedno mogoče pravilno opredeliti v vseh primerih, zlasti če med reguliranim subjektom in končnim porabnikom ni neposredne dobavne povezave. Zato se lahko zgodi, da se pravice predajo za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa navedene direktive, in da se stroški ogljika prenesejo na končne porabnike za emisije iz dejavnosti, ki niso zajete v navedenem poglavju.

(2) Za obravnavo primerov, v katerih se ni mogoče izogniti dvojnemu štetju ali predaji pravic za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES, je treba v skladu z navedeno direktivo določiti pravila o zagotavljanju finančnega nadomestila končnim porabnikom goriv s strani držav članic. Sprejeti bi bilo treba tudi pravila o sporočanju podatkov za prilagoditev skupne količine pravic za Unijo, izdanih v skladu s poglavjem IVa navedene direktive, za pravice, predane za emisije, ki niso zajete v navedenem poglavju.

(3) Količina pravic, ki jih države članice finančno nadomestijo na ravni, višji od nič, bo iz več razlogov verjetno manjša od skupnega števila pravic, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES. Prvič, države članice ne smejo vsem končnim porabnikom podeliti pozitivne ravni nadomestila za emisije iz dejavnosti, ki ne spadajo na področje uporabe poglavja IVa navedene direktive. Drugič, države članice lahko pri zagotavljanju finančnega nadomestila določijo pragove, pod katerimi ne podelijo pozitivne ravni nadomestila za omejitev upravnega bremena. Tretjič, nekateri končni porabniki morda ne bodo zahtevali nadomestila, ki bi ga lahko prejeli. Četrtič, države članice morda nimajo informacij o primerih, ko so regulirani subjekti predali pravice za emisije iz končnih uporab, ki niso zajete v poglavju IVa navedene direktive.

(4) Če je država članica v skladu s členom 30j Direktive 2003/87/ES razširila področje uporabe trgovanja z emisijami na dejavnost, ki ni navedena v Prilogi III k navedeni direktivi, lahko to znatno zmanjša količino pravic, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa navedene direktive. V tem primeru je količina pravic, ki jo navedena država članica finančno nadomesti na ravni, višji od nič, verjetno najzanesljivejša ocena količine pravic, ki so bile predane za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa navedene direktive.

([1]) UL L 275, 25.10.2003, str. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj.
([2]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/2066 z dne 19. decembra 2018 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter spremembi Uredbe Komisije (EU) št. 601/2012 (UL L 334, 31.12.2018, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2018/2066/oj).

(5) Kadar država članica ni razširila področja uporabe trgovanja z emisijami na dejavnost, ki ni navedena v Prilogi III k Direktivi 2003/87/ES, se lahko skupno število pravic, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa navedene direktive, ki ustreza skupni količini pravic, za katere so države članice na kateri koli ravni, vključno z ravnijo nič, prejele nadomestilo, najbolje oceni kot razlika med preverjenimi emisijami, sporočenimi v skladu s poglavjem IVa navedene direktive, in emisijami CO_2, ki ustrezajo dejavnosti iz poglavja IVa navedene direktive in so sporočene v nacionalnih evidencah toplogrednih plinov držav članic v skladu z Uredbo (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta ([3]).

(6) V skladu s členom 30c(3) Direktive 2003/87/ES se skupna količina pravic za Unijo, izdanih na podlagi poglavja IVa navedene direktive, od leta 2029 letno prilagodi za pravice, predane za emisije, ki niso zajete v navedenem poglavju.

(7) Iz tega sledi, da bi morale države članice Komisiji letno sporočati informacije za določitev skupne količine pravic za Unijo, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa.

(8) V skladu s členom 30f Direktive 2003/87/ES lahko države članice zagotovijo finančno nadomestilo končnim porabnikom goriv, kadar se ni bilo mogoče izogniti predaji pravic za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa navedene direktive. Za zagotovitev okoljske celovitosti sistema za trgovanje z emisijami iz poglavja IVa navedene direktive bi moralo biti tako nadomestilo sorazmerno, nediskriminatorno in tesno povezano z nastalimi stroški ogljika. Metode, ki jih države članice uporabljajo za zagotovitev, da končni porabniki, upravičeni do finančnega nadomestila, imajo stroške ogljika zaradi dvojnega štetja ali nenamernega kritja, bi morale vključevati preverjanje, ali zadevni regulirani subjekti v svojih odobrenih načrtih za spremljanje uporabljajo privzeti faktor obsega 1, zahtevo po privzetem faktorju obsega 1 za zadevne tokove goriva, kot je določeno v členu 75l(6) Izvedbene uredbe (EU) 2018/2066, ali zahtevo po dokazih od končnih odjemalcev.

(9) Države članice bi morale imeti prožnost pri metodi, ki jo uporabljajo za določitev količine emisij CO_2, ki jih je treba nadomestiti, da bi jo lahko prilagodile zadevni dejavnosti in vrsti upravičenih končnih porabnikov ter omejile upravno breme, če metoda zagotavlja zanesljivo oceno emisij CO_2.

(10) Države članice bi morale določiti upravičeno obdobje do finančnega nadomestila, da bi ga prilagodile zadevni dejavnosti in vrsti končnih porabnikov. Upravičeno obdobje bi lahko bilo mesečno, četrtletno ali polletno, vendar ne bi smelo biti daljše od enega koledarskega leta, da bi ostalo skladno z letnim ciklom sistema EU za trgovanje z emisijami in da bi se omejilo breme za končne porabnike pri dejavnosti, ki ni zajeta v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES.

(11) V skladu s členom 30f(5) Direktive 2003/87/ES izračun finančnega nadomestila za končne porabnike goriv temelji na povprečni ceni pravic na dražbah v zadevnem letu poročanja. Cena ogljika, ki se uporabi za določitev nadomestila, bi morala biti povprečna cena v upravičenem obdobju, ki ga določi zadevna država članica, ko končni porabniki kupijo gorivo. To pomeni, da bi morale države članice uporabiti povprečno ceno ogljika v obdobju, v katerem končnim porabnikom omogočajo, da zaprosijo za nadomestilo, na primer mesečno, četrtletno ali letno.

(12) Da se omeji breme za končne porabnike pri dejavnosti, ki ni zajeta v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES, bi bilo treba finančno nadomestilo zagotoviti v koledarskem letu, ki sledi letu upravičenega obdobja.

([3]) Uredba (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 328, 21.12.2018, str. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1999/oj).

(13) Da bi Komisija lahko spremljala uporabo člena 30f(5) Direktive 2003/87/ES in te izvedbene uredbe, bi morale države članice letno poročati o finančnem nadomestilu, ki so ga zagotovile.

(14) Ukrepi iz te uredbe so v skladu z mnenjem Odbora za podnebne spremembe –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(1) „končni porabnik“ za namene finančnega nadomestila pomeni vsako fizično ali pravno osebo, ki je končni uporabnik goriva, kot je opredeljeno v členu 3(af) Direktive 2003/87/ES, za dejavnost, ki ni zajeta v poglavju IVa navedene direktive;

(2) „dvojno štetje“ pomeni predajo pravic s strani reguliranih subjektov za sprostitve za porabo goriv, ki se uporabljajo v dejavnostih iz Priloge I k navedeni direktivi;

(3) „nenamerno kritje“ pomeni predajo pravic s strani reguliranih subjektov za sprostitve za porabo goriv, ki se uporabljajo v dejavnosti, ki ni navedena niti v Prilogi I niti v Prilogi III k Direktivi 2003/87/ES, in za katero ne velja enostranska razširitev v skladu s členom 30j navedene direktive;

(4) „finančno nadomestilo“ pomeni nadomestilo končnemu porabniku na kateri koli ravni, vključno z ravnijo nič, za stroške ogljika, ki nastanejo v zvezi s pravicami, izdanimi v skladu s poglavjem IVa Direktive 2003/87/ES in predanimi v primerih dvojnega štetja ali nenamernega kritja;

(5) „upravičeno obdobje“ pomeni obdobje, v katerem je bilo kupljeno gorivo, kot je opredeljeno v členu 3(af) Direktive 2003/87/ES, in za katero lahko končni porabnik zahteva nadomestilo na podlagi pogostosti uporabe, ki jo določi država članica, ali, za dejavnost iz Priloge I k Direktivi 2003/87/ES, obdobje, v katerem je bilo gorivo uporabljeno.

Člen 2

Pravila za finančno nadomestilo na ravni, višji od nič

1. Končni porabniki, ki so upravičeni do finančnega nadomestila, imajo stroške ogljika zaradi dvojnega štetja ali nenamernega kritja.

2. Metoda, uporabljena za določitev finančnega nadomestila, temelji na zanesljivi oceni zaračunanih emisij CO_2, ki jih ustvarijo končni porabniki.

3. Cena na tono CO_2, ki se uporabi za finančno nadomestilo, je povprečje cene na dražbah, izvedenih v skladu z delegiranimi akti, sprejetimi na podlagi člena 10(4) Direktive 2003/87/ES, v upravičenem obdobju za pravice, izdane na podlagi poglavja IVa navedene direktive.

4. Države članice zagotovijo, da se finančno nadomestilo zagotovi na podlagi objektivnih, nediskriminatornih in preglednih meril ter da končni porabniki, ki delujejo v istem sektorju in so v enakem dejanskem položaju, prejmejo finančno nadomestilo pod enakimi pogoji.

5. Upravičeno obdobje za zagotovitev finančnega nadomestila ni daljše od enega koledarskega leta.

6. Kadar so končni porabniki upravičeni do finančnega nadomestila, to nadomestilo prejmejo v koledarskem letu, ki sledi letu upravičenega obdobja.

Člen 3

Poročanje o finančnem nadomestilu

Države članice Komisiji letno sporočajo informacije o finančnih nadomestilih v obliki, določeni v Prilogi I. Letna poročila Komisiji predložijo do 30. junija v letu, ki sledi letu zagotovljenega finančnega nadomestila.

Člen 4

Količina pravic, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES

1. Kadar država članica ni razširila področja uporabe trgovanja z emisijami na dejavnost, ki ni navedena v Prilogi III k Direktivi 2003/87/ES, se letna količina pravic, ki so v navedeni državi predane za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES, ki ustreza skupni količini pravic, za katere je bilo prejeto nadomestilo na kateri koli ravni, vključno z ravnijo nič, določi kot razlika med preverjenimi emisijami, sporočenimi v skladu s členom 30f(2) navedene direktive, in emisijami CO_2, ki ustrezajo dejavnosti iz Priloge III k Direktivi 2003/87/ES, izračunana na podlagi emisij, ki so bile sporočene v skladu s členom 26 Uredbe (EU) 2018/1999.

2. Od leta 2030 države članice Komisiji vsako leto do 30. junija sporočijo podatke o emisijah, potrebne za izračun emisij CO_2, ki ustrezajo dejavnosti iz poglavja IVa Direktive 2003/87/ES, v skladu s predlogo iz Priloge II, pri čemer začnejo s podatki za leto 2028.

Države članice za predložitev podatkov o emisijah iz prvega pododstavka uporabijo metodološke smernice in elektronske predloge ali posebne oblike datotek, ki jih zagotovi Komisija.

Če letno poročilo ni na voljo ali je nepopolno do roka iz prvega pododstavka, se količina pravic za navedeno poročilo določi na podlagi metodoloških smernic, ki jih zagotovi Komisija.

3. Država članica, ki je enostransko razširila dejavnost iz Priloge III k Direktivi 2003/87/ES v skladu s členom 30j navedene direktive, je izvzeta iz obveznosti iz odstavka 2 tega člena, če:

(a) povprečne emisije za leta 2016, 2017 in 2018 iz dodatne dejavnosti, za katero velja sistem EU za trgovanje z emisijami v zadevni državi članici v skladu s členom 30j Direktive 2003/87/ES, predstavljajo količino emisij, ki je vsaj enakovredna nacionalnim emisijam CO_2 v oznaki kategorije vira 1A4c za ista leta;

(b) zadevna država članica izvaja in ohranja ukrep za zagotavljanje finančnega nadomestila na ravni, višji od nič, za dvojno štetje. Izvzetje iz prvega pododstavka se uporablja za sporočanje podatkov za leta po odobritvi enostranske razširitve.

V primeru enostranske razširitve dejavnosti v skladu s prvim pododstavkom ter če so izpolnjeni pogoji iz točk (a) in (b), se letna količina pravic, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES, določi na podlagi skupne količine emisij, ki jih zadevna država članica finančno nadomesti na ravni, višji od nič, in sporoči v skladu s členom 3 te uredbe.

4. Država članica, ki je enostransko razširila dejavnost iz Priloge III k Direktivi 2003/87/ES v skladu s členom 30j navedene direktive, je izvzeta iz obveznosti iz odstavka 2 tega člena. To izvzetje se uporablja za sporočanje podatkov za leta po odobritvi enostranske razširitve in pod pogojem, da:

(a) dodatna dejavnost, za katero velja sistem EU za trgovanje z emisijami v zadevni državi članici v skladu s členom 30j Direktive 2003/87/ES, ne vključuje kmetijskih dejavnosti, zajetih z oznako kategorije vira 1A4c;

(b) je zadevna država članica zahtevala privzeti faktor obsega 1 v smislu člena 75l(6) Izvedbene uredbe (EU) 2018/2066 za vse tokove goriva, ki se uporabljajo v kmetijskih dejavnostih, zajetih z oznako kategorije vira 1A4c;

(c) zadevna država članica izvaja in ohranja ukrep za zagotavljanje finančnega nadomestila na ravni, višji od nič, za dvojno štetje.

V primeru enostranske razširitve dejavnosti v skladu s prvim pododstavkom in če so izpolnjeni pogoji iz točk (a), (b) in (c), se letna količina pravic, predanih za emisije, ki niso zajete v poglavju IVa Direktive 2003/87/ES, določi na podlagi (i) skupne količine emisij iz dejavnosti, ki ni zajeta z oznako kategorije vira 1A4c, ki je bila finančno nadomeščena na ravni, višji od nič, in sporočena v skladu s členom 3 te uredbe, ter (ii) količine emisij CO_2, sporočenih z oznako kategorije vira 1A4c za zadevno leto v okviru nacionalne evidence toplogrednih plinov v skladu z Uredbo (EU) 2018/1999.

Člen 5

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 5. novembra 2026

Za Komisijo
predsednica
Ursula VON DER LEYEN

PRILOGA I

INFORMACIJE O FINANČNEM NADOMESTILU

Informacije, ki jih je treba navesti v poročilih iz člena 3:

1. ime ukrepa finančnega nadomestila;
2. datum začetka ukrepa finančnega nadomestila;
3. dejavnost, ki jo zajema ukrep finančnega nadomestila, vključno z ustrezno oznako kategorije vira (kot je opredeljena v Metodoloških navodilih Medvladnega panela za podnebne spremembe (IPCC) za izračun nacionalnih evidenc toplogrednih plinov iz leta 2006) enotne oblike poročanja (CRF);
4. informacije o zasnovi ukrepa:
   (a) pristojni zadolžen organ;
   (b) najnižji prag(-i) za upravičenost do nadomestila;
   (c) upravičeno obdobje in rok za oddajo vlog;
   (d) opis metod za določitev emisij CO_2;
   (e) povprečna cena pravic, ki se uporablja za izračun finančnega nadomestila za vsako upravičeno obdobje;
5. število končnih porabnikov goriva, ki so prejeli nadomestilo v okviru ukrepa v prejšnjem letu;
6. enakovredna količina emisij CO_2, finančno nadomeščena na ravni, višji od nič, v prejšnjem letu;
7. skupni znesek finančnega nadomestila, zagotovljenega v okviru ukrepa v prejšnjem letu.

PRILOGA II

PODATKI O EMISIJAH, KI USTREZAJO DEJAVNOSTI IZ POGLAVJA IVa DIREKTIVE 2003/87/ES

Informacije, ki jih je treba navesti v poročilih iz člena 4:

1. preverjene letne emisije iz dejavnosti, zajetih v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES iz zgorevanja goriv, v kategorijah virov enotne oblike poročanja (CRF), ki niso zajete v Prilogi III k navedeni direktivi, vključno z emisijami, ki nastanejo pri dejavnosti iz Priloge I k navedeni direktivi in so zabeležene z oznakami kategorije virov CRF 1B, 1C, 1A3e(i) in 1A4c;
2. letne emisije CO_2 iz industrijskih procesov v kategorijah virov CRF 2A, 2B in 2C, ki nastanejo zunaj dejavnosti iz Priloge I k Direktivi 2003/87/ES;
3. letne emisije CO_2 zaradi zgorevanja šote v kategorijah virov CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a in 1A4b, ki ne spadajo na področje dejavnosti iz Priloge I k Direktivi 2003/87/ES;
4. letne emisije CO_2 zaradi zgorevanja komunalnih in nevarnih odpadkov pri dejavnosti iz Priloge III k Direktivi 2003/87/ES;
5. letne emisije CO_2 zaradi zgorevanja goriva v napravah, ki jih zajemajo enakovredni ukrepi v skladu s členom 27 Direktive 2003/87/ES;
6. letne emisije CO_2 zaradi zgorevanja goriva pri uporabi kmetijskih vozil na utrjenem cestišču, ki so bile sporočene pod kategorijo virov CRF 1A3b;
7. letne emisije CO_2 zaradi zgorevanja goriva pri dejavnosti, za katero se je zadevna država članica odločila v skladu s členom 30j Direktive 2003/87/ES;
8. vse druge letne emisije CO_2, zabeležene v kategorijah virov CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a in 1A4b, ki ne spadajo v obseg dejavnosti iz poglavja IVa Direktive 2003/87/ES in niso vključene v točke 1 do 7.

Oznake kategorij virov CRF so opredeljene v Metodoloških navodilih IPCC za izračun nacionalnih evidenc toplogrednih plinov iz leta 2006.